

Та нима само дѣдо Иванъ се радваше? Ами майката? То пъкъ тя сама не знаеше гдѣ се намира, на небето, или на земята.

Честити родители! Голѣмата радостъ ги бѣше упоила, та забравихъ да благодарятъ на добродѣтелнитѣ комшии за подаръцитѣ които имъ носѣхъ. Тѣ не помнятъ прѣзъ живота си по веселье день отъ този. За тѣхно щастие врѣмето бѣше тъй прѣкрасно, щото колибката заградена съ разцвѣтѣни розови градини, изглеждаше като да бѣше въ срѣдъ рая. Слънцето распръснѣ вече златнитѣ си лъчи, та събуди всичко що спѣше прѣзъ гъмната нощъ. Славейчето, като че и то се радваше заедно съ бѣднитѣ, сега щастливи родигели, и неуморно лѣеше сладкитѣ си пѣсни. Всичко, всичко, на около колибката бѣше засмѣно и доволно.

II.

Не се изминѣ половинъ часъ отъ какъ се бѣ то родило и веселото и щастливо майчино лице се навѣси. Голѣмата радостъ се замѣни съ дълбока скръбъ. Въ колибката вече царуваше дълбока тишина: всички се смълчахъ, като че живъ човекъ нѣмаше въ неѣхъ. Славейчето и то не пѣеше вече. Дѣдо Иванъ съ набръчкано чело, умисленъ, бѣше седнѣлъ до вратата и не си дигаше главата отъ колѣнитѣ.

Нащастни родители!—тѣ чакъ сега съгледахъ, че дѣтето имъ, което ги прѣпълни съ радостъ и посѣ въ тѣхъ много благи надежди, бѣше се родило слѣпо.

Майката напраздно го отдалечаваше отъ себе си, та дано си прострѣ ръчичкитѣ да ѣхъ вика, но то не виждаше майка си.

III.

Изминѣхъ се деѣ години отъ какъ се бѣше то родило. Дѣдо Иванъ не се гнѣвеше вече, че дѣтето му